

Közösségi alkalmaink a héten

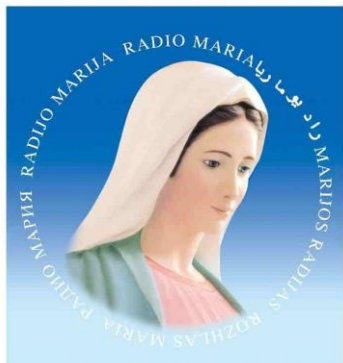
Hétfő	15.15 Szent László fiú-kör (5-7. osztály)
	17.00 Bibliaóra
Kedd	14.30 7-8 osztályosok ifjúsági közösség
Csütörtök	19.30 Kezdő katekumen
Péntek	14.00 Szent Teréz lány-kör (5-7. osztály)
	18.00 Gimnazista és egyetemista ifjúsági csoport

Hirdetés

Május 20-án, szombaton rendezik meg a nagymarosi ifjúsági találkozót, melyre közösen vonattal mennénk.

Fogadd el, Uram, szabadságomat, fogadd egészen, vedd értelmemet, akaratomat s emlékezésem.

Mindazt amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen: visszaadok, Uram, visszaadok egyszerre mindent. (Szent Ignác)

Mária Rádió Cegléd Fm 88.3 MHz

2700 Cegléd Eötvös tér 3.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2017. május 14. IX. évf. 20. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Húsvét 5. vasárnapja

„Ne nyugtalankodjék szívetek. Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek. Atyám házában sok hely van. Ha nem így volna, mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra? És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Hiszen ismeritek az utat oda, ahova én megyek.” Tamás erre azt mondta neki: „Uram, nem tudjuk, hová mégy, hogyan ismerhetnénk az utat?” Jézus azt felelte neki: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam. Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek. De mostantól fogva ismeritek és láttátok őt.” Ekkor Fülöp kérte őt: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!” Jézus így válaszolt neki: „Annyi idő óta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát is. Hogyan mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem? Az ígéket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem lakik, ő cselekszi a tetteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másért nem, hát legalább a tetteimért higgyetek. Bizony,

bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi majd végbe, amelyeket én teszek, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál, mert én az Atyához megyek.”

Útravaló

Hívó emberként gyakran ér bennünket is megkísért, hogy belefeledkezünk a világba, mint ha ez föld állandó otthonunk lenne. Kialakítjuk a magunk életterét, eldöntjük, kiket fogadunk be az életünkbe, meghúzzuk a határainkat, kiformaljuk a magunk szokásrendszerét, amelyben biztonságot érzünk. Jézus azonban újra figyelmeztet: „elmegyek, s helyet készítek számotokra”. Vagyis felhív minket arra, hogy itt a földön csak vándorok vagyunk, úton vagyunk a mennyei haza felé. Ez a remény kell, hogy éltesen bennünket, hiszen a Jézussal való örök, boldogító közösség vár ránk. Sokszor nagyon utópisztikusnak, távolinak érezzük ezt, amiért meg kell küzdenünk. Ám ezt a közelségét a Mesternek mindig megtapasztalhatjuk, ugyanis maga jelenti ki, a világba lépésével elközelgett az Isten országa, az ő szerető jelenléte itt és most osztályrészem lehet.

Gyakran úgy éljük a napjainkat, hogy nem is foglalkozunk ezzel a ténnyel, Ő közeledni, segíteni, szólni szeretne hozzánk. Ám legtöbbször mi akarunk mindent rendezni életünkben, s csak a megoldhatatlannak látszó helyzeteinket vagyunk képesek odaadni neki (mint végső mentsvárhoz fordulunk hozzá). De Jézus ezt mondja nekünk: „én veletek vagyok mindennap a világ végéig”. Próbáljam meg a héten, hogy azzal a gondolattal indulok neki a napnak, hogy szeretnék ma veled találkozni a gyerekeim, családom, munkatársaim személyében, az elém adódó helyzetekben, nehézségekben, örömeinkben. S a nap végén gondoljam végig, esetleg írjam össze, hogyan tapasztaltam meg jelenlétét a napomban, mikor mulasztottam el én a találkozás lehetőségét, az ő boldogító jelenlétének örömét.

Henri Nouwen: A tékozló fiú hazatérése részlet

Tékozló fiú vagyok minden alkalommal, amikor ott keresem a feltétlen szeretetet, ahol az nem található. Miért veszem egyfolytában semmibe azt a helyet, ahol az igaz szeretet található, és keresem olyan kitartóan máshol? Miért megyek el újra és újra otthonról, ahol Isten gyermekének, Atyám szeretett Fiának hívnak? Állandóan meglepődöm azon, ahogy Isten ajándékait – egészségemet, intellektuális és érzelmi képességeimet – sorozatosan arra használom, hogy jó benyomást tegyek az emberekre, helyeslést és dicséretet vívjak ki, s hogy jutalomért versenyezzek, ahelyett, hogy Isten dicsőségére fejleszteném őket tovább? Igen, gyakran a „távoli országba” viszem, és a kizsákmányoló világ szolgálatába állítom őket, mely nem ismeri fel igazi értéküket. Ez majdnem olyan, mintha be akarnám bizonyítani magamnak és a világnak, hogy nincs szükségem Isten szeretetére, hogy magam is elboldogulok, hogy teljesen független akarok lenni. A nagy lázadás rejlik ebben, az apa szeretetére mondott radikális „Nem!”, a kimondatlan átok: „Bárcsak meghalnál már!” A tékozló fiú „Nem!”-je Ádám eredendő lázadását visszhangozza: Isten visszautasítását, kinek szeretetéből teremtettünk, és kinek szeretete tart minket életben. Ez a lázadás űz ki engem a Paradicsomból, ez teszi elérhetetlenné az élet fáját. Ezzel a lázadással elherdálom magam a „távoli országban”.

Májusi életige „*Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig*”: mekkora reményt kelt ez az ígélet! Arra bátorít, hogy keressük meg őt utunkon. Tárjuk ki a szívünket és a karunkat, legyünk készen a befogadásra és az osztozásra egyénileg, és együtt is, mint családi vagy egyházi közösség, munkahelyi vagy baráti társaság, civil- vagy vallási szervezet. Így Jézussal találkozhatunk, öröm és fény tölt el, amely az Ő jelenlétét jelzi. Ha minden reggel arra gondolunk: „Szeretném ma fölfedezni, hol akar találkozni velem Isten!”